

Luis Miñarro presenta
Pilar López de Ayala / Xavier Lafitte

En la ciudad de Sylvia

Escrita y dirigida por **José Luis Guerin**

LAURENCE CORDIER TANJA CZYCHY ERIC DIETRICH CHARLOTTE DUPONT una coproduccion HOPMAN-FRANCKEN IN EDDIE SAETH S.A. y CHATEAU-ROUGE PRODUCTION
PRODUCTORES EJECUTIVOS LUIS MIÑARRO y GAILLE JONES EDITORA IMAEN NATASHA BRAIER DIRECTORA ARTISTICA WAITE SANCHEZ DIRECTORA AMANDA VILLARIEJA
MONTAJE IMAEN NURIA ESQUERRA DIRECTORES DE PRODUCCION ANNE BENNET y NICO VILLAREJO MONTAJE SONOR MARISSOL NIEVAS MÚSICA RICARDO CASALS

no és un reclam publicitari, però també és preocupant que els cinemes oblidin fàcilment un sector de públic que també volem descobrir altres veus en el món polièdric del cinema.

En la ciudad de Sylvia

Què dir de la darrera producció de José Luis Guerin, després de l'admirable i extens article que li va dedicar Antoni Figuera al número del mes de gener? Ben poca cosa, perquè en subscripció totes les afirmacions que hi fa. En tot cas, tan sols hi afegiria tres punts. Vegem-los:

1. El 1997, el director estrena *Tren de sombras*, una reflexió magnífica sobre el pas del temps, la història del cinema i, especialment, el poder que té la imatge per fer-nos suggerir històries. Deu anys més tard, Guerin torna a explorar aquest camí i en rebla el clau: la imatge, d'una banda, és joc (com és la besada en camp de profunditat, quan sembla que una jove en besa un altre quan qui la rep és un tercer tapat pel receptor virtual); és evocació del passat; és un mirall que no reflecteix exactament la realitat; és la rememoració d'altres moments del cinema, i en aquest sentit és una mirada lasciva i voyeur a la manera d'Alfred Hitchcock...

2. L'element sonor fa un paper molt important a *En la ciudad de Sylvia*. Després de visionar-la, més sentit cobren les paraules que comentava Guerin a Albert Walden a l'entrevista publicada el mes passat

a *Temps Moderns*: és un element que cohesiona i dóna sentit a les imatges i, en algun moment, arriba a "intel·lectualitzar-les", fins al punt que fan d'aquesta pel·lícula una mostra excelsa de cinema sonor, segons la definició de Guerin mateix.

3. *En la ciudad de Sylvia* hi ha dos nivells, un en què l'espectador veu una història mínima, la de la recerca que fa un jove d'una dona que ara ja és una ombra del passat i que en el present només pot reconstruir parcialment mitjançant dibuixos que te-

nen com a model moltes d'altres dones, i un segon en què les referències literàries i culturals forneixen un discurs en què es passegen noms femenins com Laura, Beatriu, Sylvia... tot dins una ciutat, Estrasburg, que conjuga amb gràcia el passat majestuós i el món actual.

En resum: gran pel·lícula que reflexiona sobre què és la imatge, dins un marc ple de referents culturals, amb preeminència dels literaris, que necessita, i mereix, diferents visionats per copsar-ne tots els sentit i la vida que conté.

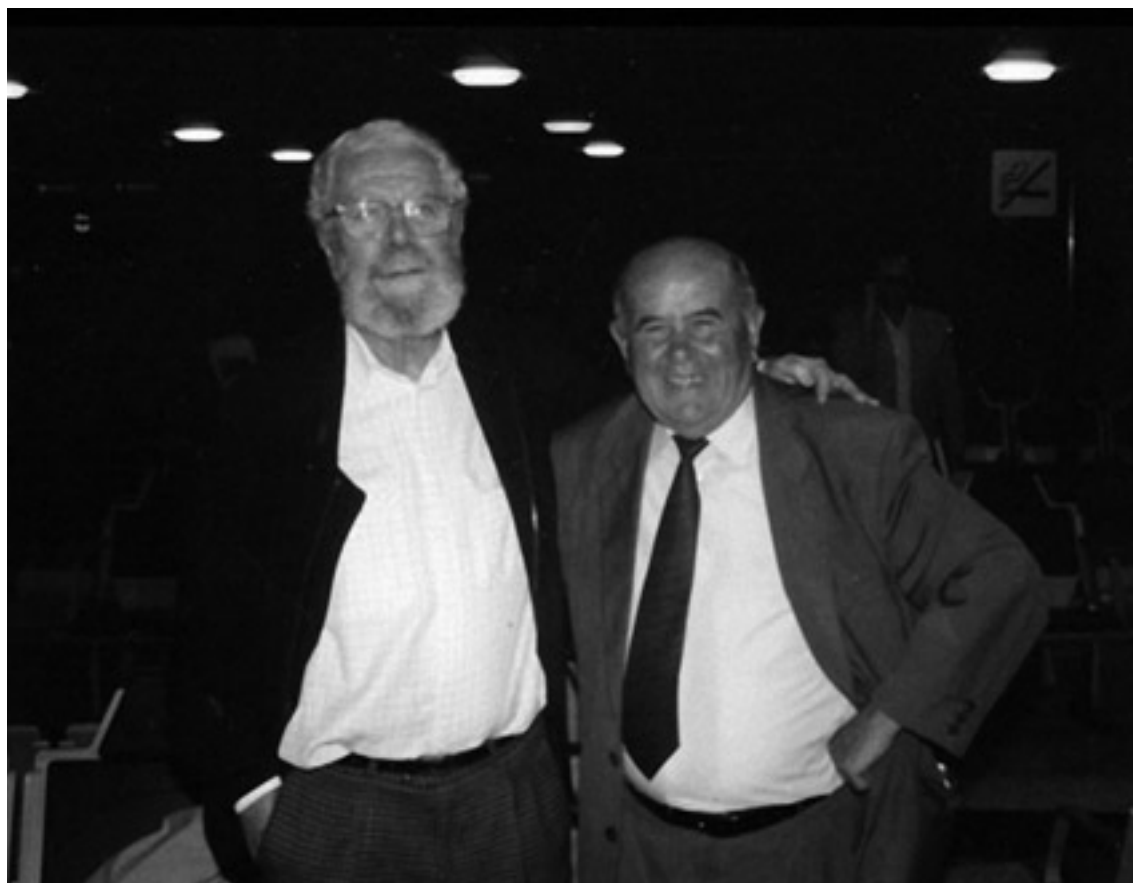
El anónimo Caronte

L'any 1962, Luis García Berlanga rodava a Mallorca una part important de les pel·lícules espanyoles més emblemàtiques, *El verdugo*, la història d'un jove infeliç que, per poder mantenir-se econòmicament, li fan acceptar la feina de botxí. La seva primera "feina" és a Mallorca i el dia fixat ell és a les coves del Drac, per la qual cosa és avisat per la Benemèrita que s'ha de presentar a la presó. El guàrdia civil encarregat de cridar-lo es presenta dins una barca que creua el llac de les coves. La figura que representa aquest agent ha estat vist com la de Caront, el barquer encarregat de passar l'ànima dels difunts en la seva barca a l'altra banda de l'Aqueront, perquè si bé no han de matar físicament el protagonista, a partir d'aquest moment ell espiritualment perd la condició humana, és a dir, també passa a formar part del món dels morts.

El documental de Toni Bestard és, en principi, una simple entrevista a l'actor mallorquí, Joan Ferrer, que va interpretar el paper de guàrdia civil en la pel·lícula de Berlanga, però, va més enllà i esdevé un testimoni que vol reivindicar la figura de tots els actors secundaris que tenen un paper curt, però determinant, en les pel·lícules i que, a causa de l'extensió del paper que hi fan, cauen fàcilment en l'oblit. L'enginy i, sobretot, l'encert del títol d'aquest curt sintetitzen adequadament la idea que li dona cos.

Mitjançant un seguit d'entrevistes, la major de les quals corresponen evidentment a Joan Ferrer, l'espectador coneix les vicissituds que el portaren a fer de secundari a la pel·lícula de Berlanga, la seva afeció al teatre a la companyia de Xesc Forteza, etc. A més, els entrevistats parlen sobre el poble d'Ariany i la vida avui dia a Mallorca. Hi ha un emperò: per què ha d'utilitzar Joan Ferrer el castellà, quan altres convidats s'expressen en català, com és sa dona? No és greu, però la veritat és que sentir-lo amb un accent mallorquí tan marcat desdii dins una obra de manufactura clàssica en què la mesura i l'ordre hi compten molt.

El Anónimo Caronte és una obra ben bastida, en què potser el final, quan Joan Ferrer reviu l'escena de la pel·lícula, peca una mica de massa dolç. No hi ha dubte, però, que el darrer treball de Toni Bestard és recomanable per descobrir i estimar una mica més aquells actors que mai no han trepitjat una estora vermella. ■

Berlanga i Ferrer